

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי שבוע בשבוע בפרס של עשר לירות ישראליות. הזוכה בפרס השבוע הוא נחמן לוי, פ"ת.

כרוניקה פדרו פוגש את אמיגו. "היי, אמיגו, איך קוראים לך?" הוא שואל. אמיגו מסתכל עליו בבוז, ויורק. סדרו: "שאלתי אותך איך קוראים לך?" אמיגו חוזר על המבצע המעליב. פדרו: "אתה לך הזדמנות אחרונה — איך קוראים לך?" שוב יורק אמיגו לפניו בבוז. העניין נמאס לפדרו. הוא שולף את האקדח וממלא את קיבת אמיגו בעופרת. "מחר כבר אקרא מה שמך בעתון", סינן.

יוסף בריארי, תל אביב

"לא, אביבה יצאה. את רוצה להשאיר לה שתי מלים?"

חמשיריים

מעשה בחייל ושמו גר
שנקרא למשפט המג"ד.
הוא ערער על הספק —
"אין כבר צדק!" זעק,
אז הצדק נחץ לו בצד.

פורסי, תל אביב

בשק"ם, ליד השולחן,
ישב לו בנחת צנחן.
בשעועית ופילה
את כרסו הוא מילא —
את השק"ם עזב כותחן.

רחל גרבר, בתיים

תנידי באמת. זה לא נחמד? שאלתי כשרק התקרבנו לבית.
"כן", השיבה האשה, "עבודת הברזל גורא יפה."
"ברזל? הגדר הזאת עשויה מעץ פיגו משובח!"
"לא הגדר. אני מתכננת לפנס האורגמנטלי ולתיבת-הדורא שהברגמנים שמו ליד הכניסה שלהם. הם בחודאי סידרו את זה בזמן שלא היינו כאן."
נכנסנו הביתה וקראנו בדכאון את המכתבים שהצטברו במשך השבוע. סתאום צעקה שרה: "הסתבת שלי מתה בארגמנטיה והשאירה לי 5000 דולאר!"
"יופי! מה נעשה בכסף?"
מבטה של אשתי שוטט מבעד לחלון, חלף על פני החצר והגדר, ונועץ בפנס האורגמנטלי. "נזמין את הברגמנים", אמרה לבסוף, בהנאה, "הם שכנים כל כך טובים."
"כן", הסכמתי, "הם הראשונים שצריכים לשמוע."
גראה אותם עכשיו. שימצאו ירושה יותר גדולה!

נחמן לוי, פתח תקוה

ושנאת לשכנך כמוך

"באמת? לא ידעתי בכלל שהם שינו את חדר האורחים הישן."
נהנינו מאד מן הביקור. שיחקנו ברידג' והערב היה נעים מאד.

★ ★ ★

בתוכנית הישנה שלנו, התכננתי רק לגדור את החצר האחורית. אבל אחרי אותו לילה, התחלתי לחשוב כמה שהשקעה של עוד כמה לירות תוסיף למראה של הבית. "כמה זה יעלה יותר?" שאלה אשתי.
"לא כל כך הרבה", השבתי, ונטלתי את הגלובוס ליד. "על כל פנים לא כמו חדר-אורחים חדש."

ובאמת, היתה לנו כל הזכות להיות גאים בגדר החדשה — מלאכת מחשבת צבועה בלבן, מסביב לגינה. "אביבה ברגמן אמרה שזה נורא נחמד", סיפרה אשתי, עוד לפני שהצבעים הספיקו להסתלק. למחרת נסענו לשבוע הבראה. חזרנו יום לפני הזמן, רק כדי ליהנות ממראה הגדר שלנו. "נו, שרה, החדש."

"הברגמנים", אמרה אשתי וליטפה את החתול שלנו, "הם זוג נורא נחמד. אי אפשר היה לחלום על שכנים טובים יותר."
"כן", הסכמתי, "שמת לב לתריסים החדשים שהתקינו היום?"

"זאת משפחה המתנאה בכיתה", השיבה אשתי. "הם ידידותיים, לא דוחפים את האף שלהם בעניינים לא להם. אנב, כמה יעלו רשתות לחלונות שלנו?"

הרשתות עלו מעט מאוד. הגדר התקין אותן ואני צבעתי את המסגרות. "יפה, לא?" שאלתי את אשתי, בהנאה. "אנב, הנה הגברת ברגמן מביטה מהחלון שלה. היא מחייכת — כן, ראתה את הרשתות?" ניפנפתי שלום לגברת ברגמן.

כעבור חודש ישבתי עם אשתי ונהניתי מן החיים. "גברת ברגמן היתה כאן היום", אמרה האשה. "הזמינה אותנו למוצאי-שבת. רוצה להראות לנו את חדר האורחים החדש."

את זה כבר שמעת?

המסתופפים בהיכל התרבות

לא. כל ההפרעות נשמעו ברורות, כאילו בתוך החדר. פאנסאסטי. אשתי אוהבת אורחים. כנראה שאני משעמם אותה. אותו ערב הביאה הבית תה שני טיפוסי. שתקנים כאלה, אבל אחרי מאמצים הצלחתי להוציא מפיו חיהם כמה מלים. התברר ש-

הם חובבי מוסיקה: סוסקא, ניני, פוציני, כרוביני, ונשי קיני, ברנשטיין, רובינשטיין, פיינשטיין ואיינשטיין. פתחתי להם את הראדיו. שתקו. אמרתי: "אינכם שמים לב לצלילי שילמתי בשביל התיקון מאה ועשרים לירה." אמרו: "אה! נהדר!" אמרתי: "אתם ודאי רוצים לשמוע קונצרט?" אמרו: "זה יהיה נחמד." העברתי לקול-ישראל.

אמרה הקריינית: "ועתה האזינו לי סימפוניה מספר 41 בדרמאטור מאת מוצארט (יופיטר), 551 ברשימת קשל." אמר הוא: "שמעתי את זה בניצוח ערסאטי." אמרה היא: "כן, יש לי תקליט של זה בניצוחו של פון האבנר. טס עם תזמורת ידענוגה." אמרתי: "באמת? נפלא! הית צריכה את סאטורניקוב מנצח על איקראפוקאו?" אמרה היא: "צארת צריך לדעת לגנון." אמר כי הוא גדול הקומפוזיטורים. יו מעולם. אמר הוא: "מנויה על התזמורת?" אמרה היא: "הראדיו. הרימו את קולכם." אמרה היא: "ווראי. על הרבה מוסקבה בשביל מוסקבה." אמרתי: "כן, זה כדאי." אמרה היא: "כדאי." אמרה היא: "עולה ביוקר. אני מכיר שלוש שעות בשביל מוסקבה." אמרה הקריינית: "מספר 41 מאת מוצארט ברשימת קשל." אמרתי: "סגרתי את הראדיו." אמרתי: "ושבו לא הוציאו."

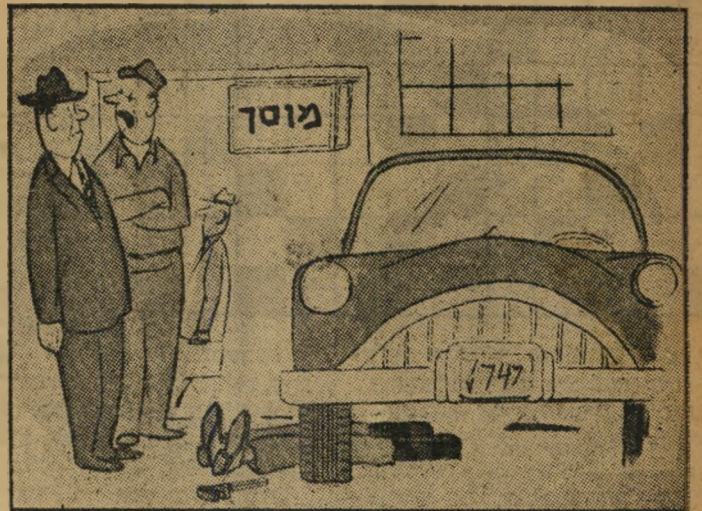
מיד שייך

מאז נעשיתי אישיות ראדיופונית (האזינו לסיפורי בשבת אחרי ה-צהריים, 6.45), התחלתי חש בקיומו של מקלט הראדיו שלי. כלומר, אני משלם לשרות השידור עשר לירות בשנה, ובסך הכל אין אני נהנה ממנו כלום, אפילו עתה, כשיש ממה ליהנות. הנה למשל שדרור סיפורים שלי, מצחי קים מאוד. ואני צחקתי? כלל נשמע כביתי, כי קולי נשמע בהפסקות, בלחית טר-טור איום.

הבאתי מאיסטר אחד. הסתכל במקלט ואמר: "הקונסולאיטר לא בסדר. וגם צריך אנטנה." לקח את המקלט, וכעבור שבועיים, אחרי ש-הזכרתי לו חמש פעמים, החזיר אותי שילמתי לו, ומיד ישבתי להאזין. פתאום מתחיל המקלט ליחסיץ קולות בנייה: חול נשפך, מערב, בל, גלגל חורקת וקללות (את אלה הוספתי אני). טפחתי על המקלט, בעטתי בו, והוא בשלו.

הלכתי אל מאיסטר אחר. הלכתי אליו פעמיים עד שנאות לבוא. בא הבית ואמר: "הצימבוראסו לא בסדר." לקח את המקלט והלך. נעלם. אמרתי שחלף לעתודות. כעבור שבועיים מצאתי, ואחרי כמה ימים החזיר את המקלט. ישבתי להאזין, והמקלט צורר. היה צורר. אבל בדיוק כשהיה צריך להישמע קולי, נאלם. אף קול. סלטלתי את המקלט, סובבתי את כל כפתוריו, איימתי עליו בפטיש. ולא כלום.

הלכתי אל מאיסטר שלישי. אמרתי לו: "כמה אני משלם לך בתנאי שיהיה המקלט בסדר על אחריותך?" אמרתי: "מי מכף רגל ועד קוקור ואמר: 'מאה ועשרים לירה.' בלעתי ואמרתי: 'מס' כיס, אבל על אחריותך.' החזיק במקלט שלושה שבועות. באתי אליו. הא-זנתי. נפלא. ממש מנגן. לקחתי את המקלט הביתה. צליל נפ-

התיקון דורש יותר זמן משחשבנו.

הערות שוריים

פרשה צינהגיוס ממישיכה להכות הדים...

... נראה שזאת גם תהיה המכה היחידה שתונחת בכל הפרשה.

★ ★ ★

הסכם אי-השמה שנחתם בין מפלגות ההסתדרות לא עמר במבחן המציאות...

... לא היה לו שמץ של סיכוי.

★ ★ ★

ישראל היא המדינה היחידה מתוך 81 חברות האו"ם שלא הוזמנה לחגיגת יום החופש של אפריקה, היבשת השחורה...

... השחרת פנים ברבים.